

Kelemen András köszöntője a Haza Dombjánál tartott megemlékezésen 2007. december 9-én

Testvéreim a bajban és reménységben!

Három éve súlyos csalódás ért minket. Volt egy népszavazás az összetartozásról és a magyarnak nevezett kormány ellene kampányolt. Az eredmény pedig az lett, ami ilyen helyzetben várható:

az összetartozás mellett ugyan sokan voltunk, de nem elegendő.

Azóta tudjuk, hogy meg kell erősíteni szövetségünket. Azt, amit történelmünk kezdetén a vérszövetségben tettünk egymásnak. Hogy attól kezdve egy nép leszünk. És a feladat most nagyobb, mint bármikor: meg kell szereznünk a többséget az összefogásnak. Ez nem sikerülhet csupán a csonkaországban. Ehhez a határoktól szabdaltságot magyarságunk közösségei kéznagyítására kell.

A térség gyarmatosítása idején volt egy olyan kép az elszakított magyarságban, hogy létezik egy ANYA-ország. Nos, nem létezik. Mert igaz, hogy az anyából születéskor kiszakad a gyermek, de minket szétszakítottak. Ha létezik anyaország, az csupán a Kárpátok övezte szent föld lehet. A „Haza a magasban”.

Ez a haza olyan, mint álmaink Magyarországa, ahogy azt 56-ban akartuk megvalósítani. Itt a lyukas zászlónk tövében ki kell mondanunk, hogy ez volt a magyar történelem legaldottabb pillanata. Egy nemzet látta meg az igazságot és vállalta érte a szenvedést. Egy maroknyi nemzet szemben a világ elnyomó gépezetével és a nagyvilág hatalmasainak közönyével.

A magyar történelem legemberibb, legeszményibb, legistenibb pillanata. Áttört a hazugság ködfalán és elkápráztatta a világ népeit.

Ez a mi örökségünk.

Akkor is a körülményekkel nem számoló reménység hajtott minket, s ma is így van. A remény támadt fel elsőnek a 2004. december 5.-i döbbenet után. És reményeink tápot kaptak a most lezajlott erdélyi választással. Ennek során egy magyar néprész megmutatta, hogy túl minden összeugrasztáson, viszályon válaszolni tud egységesen a sorsát érintő kérdésre.

S a magyarok példája olyan vonzó volt, hogy, hogy Ó- és Új-Románia nem-magyar ajkú lakosai is sokan szavaztak a Temesvári Forradalom hőisére, Tökés Lászlóra.

Ezzel a példával megerősítve magunkat most úgy döntöttünk, hogy megemlékezésünkön figyelmünket a manapság legveszélyeztetettebb magyar közösség, a délvidekiek sorsának alakulására fordítjuk, hiszen őket a végső partomlás fenyegeti.

Figyeljünk rájuk, figyeljünk egymásra, fogjuk meg egymás kezét!